

Ana | Orologiul
Blandiana | fără ore

Redactor: Lidia Bodea
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: George Șerban
DTP: Carmen Petrescu

©Ana Blandiana, 2016

© HUMANITAS, 2016, pentru prezenta ediție

ISBN 978-973-50-5369-7 (pdf)

EDITURA HUMANITAS

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Ana Blandiana
Orologiul fără ore

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Alb pe alb

Scriu cu alb pe alb
Deși știu că nimeni
Nu va putea să citească,
Nici chiar eu,
După ce voi fi uitat ce am scris.
Binele este întotdeauna
Greu de înțeles –
E mai ușor să accepți un eres
În paradis
Decât o jertfă benevolă omenească.

Mă încăpățânez
Să scriu alb pe alb
Deși mi se spune
Să folosesc cel puțin
Litere cu sclipici,
Când desenez ramuri de măslin
Sau fapte bune
Plictisitoare.

Dar,
Acum și aici,
Nu am decât o culoare
Care poate
Să le cuprindă pe toate
Și scriu cu alb pe alb
În zadar.

Timpuri

Înainte de trecut a fost
Mai mult ca trecutul
Și înainte de
Mai mult ca trecutul
Un alt trecut
Fără început
Dar trăit pe de rost.

După viitor va veni
Mai mult ca viitorul
Și, după aceea, amenințător,
Un alt viitor
Pe care, de groază,
Nimeni nu și-l imaginează
Ca și cum nu ar crede
Că poate fi.

Doar acest moment,
În care cazi
Erodat de secunde,
Există în același timp urgent
Cu mai mult ca prezentul,
În mijlocul căruia se ascunde
Abisul altui prezent
Și mai azi.

Nostalgia paradisului

Răul, ca sâmbur al lumii,
Ascuns ca-ntr-un fruct
În grădinile etanșe
Ale paradisului,
Continuă și acum
Să cloneze ca-n transă
Păduri nesfârșite de arbori
Ai Binelui și ai Răului
Ca și cum
Nu s-ar putea împiedica
Să se mire
De atâtea biruințe nătânge,
Oferind cu tupeu,
Prin fiecare rodire,
Împotriva lui însuși încă o șansă,
Pe care o înfrânge
Mereu.

Ş.a.m.d.

Nu mă visez decât pe mine.
Deși sunt mai multe personaje
Care se înspăimântă între ele,
Eu știu că sunt tot eu,
Cea gata oricând să se viseze pe sine.

Și chiar dacă mă trezesc
Eu știu că nu e decât un vis
Despre trezire
Și abia aștept să visez că adorm
Ca să pot visa că visez.

Ce joc minunat de-a mine însămi!
Ce joc fără sfârșit!
Pentru că sfârșitul
Va fi și el visat tot de mine
Și așa mai departe...

Pauză de scris

Marile pauze de scris,
Ca niște liniști bizare
Întrerupte din când în când
De un hohot intens
Ca de fiară plângând,
Sunete nearticulate în care
Urechea mea omenească
Nu e în stare nicicum
Să distingă un sens
Și nu înțelege dacă ea a surzit
Sau cel ce-mi dicta pân-acum
Refuză să mai vorbească
Și simte că urlatul în pustiu
E singura formă de exprimare,
Pe care
Eu nu știu
S-o transcriu.

Eretic

Eretic,
Adică preferând adevărilor
Mult mai unduitoarele lor
Înfățișări omenești și deșarte,
Nerecunoscând nici zeilor
Laudă mai mare
Decât o uimitoare
Asemănare
Cu noi –

Astfel mi-a fost întotdeauna
Sufletul de apoi:
Mult mai speriat de nemurire
Decât de moarte.

Din oglinzi

Nu mă înlocui,
Nu pune în locul meu
Altă ființă
Pe care s-o consideri tot eu
Și-n zadar
S-o lași să îmbrace cuvintele mele.
Fie-ți milă de ele
Dacă nu ți-e milă de mine,
Nu mă obliga să dispar
În fața unei străine
Care-mi poartă numele
Fără rușine,
Fără să mă imite măcar
Ca și cum
Nu m-ar fi cunoscut niciodată.
Nu încerca să pretinzi
Că sunt eu, dar schimbată,
Nu mă umili
Ștergându-mă din oglinzi,
Lăsându-mă doar în fotografii.

Flux

Marea crescând o dată cu noaptea de-apoi
Înghite mlaștinile socotite ziua pământ,
Desprinde din ele burți de bărci uneori
Și umbre subțiri de catarge
Legămate până departe
Pe câmpiile moi,
Unde în zori,
Rând pe rând,
Vor fi semănați peștii,
Condamnați la moarte
Când valul din nou se retrage...

Unu

Ești bărbat și femeie
(Soția și soțul, spunea Orfeu)
Și totuși Unu,
Cifra supremă și singură:
Bărbat și femeie,
Un eu
Stăpânind împreună
Lumea de bărbați și femei
Separați, neînstare
Să recompună un chip.

Numai fragmente, fărâme, cioburi, nisip,
Neputând să se lege,
Să se închege,
Bărbați și femei,
Singurătăți neîntrege
Care se reproduc atât de ades,
Spre deosebire de tine,
Stăpâne,
Cel rămas unic și solitar.

Ce trist imperiu ți-ai ales
O, Rege,
Bărbat și femeie-n zadar!

Ce oră frumoasă

Ce oră frumoasă:
Cerule albastru închis
Prins într-o plasă
De fulgere mute,
Pentru că tunetele nu vor
Să se mute
În vis!

Ce oră frumoasă,
Așa cum stă ca o oază
În ochiul viitor
Al furtunii
Sub pleoapa de nor,
Pe care scriu versuri lăstunii!

Fără să fie
Nici somn, nici trezie,
Ce oră frumoasă
În veșnicie...

Pe terasa cofetăriei

Dac-ar putea să fie
Din altceva, nu din cuvinte,
Dar tot atât de plină de sens
Ca și reacția cerșetoarei
Cu sprâncenele desenate interbelic,
Care m-a privit sfidător,
Ca și cum nu mi-aș fi făcut
Decât datoria,
Sau poate chiar ca și cum
Aș fi fost vinovată
Pentru că se umilise cerșind.
Ceea ce nu mi s-a părut absurd,
Ci sfâșietor, și am fost fericită
Când am văzut-o – ea știind că o văd –
Șchiopătând aproape grațios
Spre o masă de pe terasa cofetăriei
Și comandând graseiat un profiterol.

Visez o poezie asemenea acelei întâmplări:
Nu întâmplarea, de fapt,
Ci trena ei de parfum
Lăsată în urmă, ca o aglomerare de sensuri
Neajunse niciodată cuvinte.

Boala

Să fie doar o boală molipsitoare?
Timpul să fie un virus
Care trece de la bolnav la bolnav
Și lasă urme adânci în carnea pe care-o atinge?
Ar fi posibil să te retragi din calea epidemiei
Și morbul să nu-ți pătrundă în sânge?

Ar fi posibil, deci,
Să mai existe o șansă
De-a nu te îmbolnăvi
De boala de veci?

Chiar dacă îi îngrijești pe cei dragi
Atinși de flagel
Și chiar dacă știi
Că imunitatea e mai greu de suportat decât boala,
Și-n cele din urmă
Se termină la fel?

Biserică translată

Seamănă cu un animal
Mic și gingaș
Închis într-o cușcă
Disproporționat de mare.
Cupolele,
Obișnuite să fie proiectate pe cer,
Abia ajung acum
Ridicate în vârfuri
La nivelul centurii
De beton și de fier
A etajului patru.

Seamănă cu un mic animal
Cuprins de teroare,
Așa cum tremură
La trecerea camioanelor grele
Sau la zgomotul apei asurzitor,
Gâlgâind sub flotoare,
În băile care-o privesc de sus
Cu ochii răi ai ferestrelor,
Sparte în zidul ridicat
Vertical,
Întrebându-se ce-ar putea fi:

Seamănă cu un animal înspăimântat,
Cu un uitat pedigri,
Care plânge cu dangăte sfâșietoare-n pustiu,
Un mic animal
Încă viu...

Într-o rană

Trăim într-o rană
Fără să știm
Al cui este trupul rănit,
Nici de ce.
Singura certitudine este durerea
Care ne înconjoară,
Durerea
Pe care prezența noastră
O infectează
Când încearcă s-o vindece...

Limbi diferite

Singurătatea lui ne-a născut,
Singurătatea lui a creat lumea,
Pentru a ne putea aduce pe lume
Alături de el,
Să aibă cu cine vorbi.
Știam că am fost inventați
Și existăm
Ca să-i putem răspunde,
Dar nu știam
– Și nici El atotștiitorul
Nu prevăzuse –
Că vorbim limbi diferite.

Asemănare

La început
Mi se părea insultă
Idea însăși a asemănării,
Apoi
Încet-încet
Mi s-a făcut urât
Și orgoliul s-a topit
Ca o ceară
În așteptarea sigiliului.

Acum
Aș vrea să seamăn cu cineva
Sau să-mi semene,
Dar și înainte,
Și după
Cifra Unu
E noapte.

Icoană verde

Ca o icoană verde
Decupată din pajiște
De rama ferestrei,
Iarba îmi crește deasupra biroului
Printre creioanele
Pe care încercă să le convingă
Să înmugurească,
Printre tastele calculatorului
Mândre să-i fie ogor.
Firele ei fac umbre-stafii
Peste pagini,
Bălării,
Înlănțuite ca niște litere
Ale unui text rău prevestitor,
Ca niște imagini
Ale unor viitoare paragini
De care mi-e dor.

Film mut

În urechile mele
Mări necunoscute
Bat din aripi.
Le simt cum se-nalță
După sunetul care-mi lovește timpanul
Trăgând între mine și lume
Draperia valurilor
Neauzite de ceilalți.

Zgomotul lor mă desparte
De ceea ce se petrece:
Agitația lipsită de noimă,
Gurile mișcându-se fără cuvinte,
Încăierările, lacrimile, grimasele,
Disperate și comice,

Ca într-un film mut
De care-ți vine să râzi
Fără să știi de ce.

Mi-a fost frică

Mi-a fost frică să mă nasc,
Mai mult: am făcut
Tot ce a depins de mine
Să nu se întâmple nenorocirea.
Știam că trebuie să țip
Ca să dovedesc că sunt în viață,
Dar m-am încăpățânat să tac.
Și atunci doctorul a luat
Două găleți pline cu apă,
Fierbinte și rece,
Și m-a scufundat pe rând
De mai multe ori,
Ca într-un botez alternativ,
În numele ființei și al neființei,
Menit să mă convingă,
Iar eu am strigat furioasă NU
Uitând că strigătul înseamnă viață.

Mai departe

Dincolo de aripile ei mătăsoase
Coborâte peste ochiul deschis
Al posterității
Nu există *mai departe*.
De neînțeles,
Viitorul-abis,
Viitorul din moarte,
E doar un eres.

Ochiul pe care ea,
Mișcându-și aripele
Ca pe niște pleoape,
Îl face să clipească
De parcă ar vedea,
E mort.
Numai clipele-
Lacrimi mai curg
Din eternitatea de iască,
Visând un amurg
Pe mult depărtatele ape
Cu inexistentul lor port.

În anul acela

În anul acela făpturile mici porniră să crească
Fără oprire, din legile firii afară,
O creștere bruscă pe toate direcțiile, diavolească,
Se făcură cât bivoliile păsările și nu mai zburară.

Lobode, brusturi, lăcuste, gângăniile pitice,
Urzici și troscoturi, rogoz, mătrăgune și știr
Începură să se îngroașe și să se ridice,
Fluturau peste fruntea copacilor pălămide
enorme-n delir.

Elefanții erau împlețiți de păianjeni uriași,
Vrăbiile țineau vulturi triști între ghiare,
Lei tremurau în deșerturi, greierii prea grași
Cântau imnuri prea țipătoare.

Viermii ajunseră șerpi într-un an,
Firul de iarbă măciucă, firul de praf bolovan.

Mereu condusă

Mereu condusă
Spre ceva ce nu înțeleg întrutotul,
Condusă firesc
Ca și cum aș fi ținută de mână
De o forță despre care nu știu
Decât că îmi este stăpână
Și nu are rost să mă împotrivesc.

Nu înțeleg
Nici de ce,
Nici spre ce
Sunt purtată.
Pătrund în mister,
Dar misterul rămâne întreg,
Simt doar că nu pentru întâia dată
Descopăr urmele pe care merg.

Lăsate de mine-n trecut
Sau urme străine?
Totul îmi este știut,
Nimic nu depinde de mine.

Rețea

Totul ocult.
Genialul păianjen
Care-și țese rețeaua
Peste lumea întreagă
Rămâne la pândă
Și-și urmărește destinul
Și victimele –
El însuși victimă
Unei plase mai mari,
La rândul ei prinsă-n rețeaua
Fără frontiere a universului
Care atârnă și el
Fără să știe de cine...

Cai mei

La un semn hergheliile adormite pe ziduri
Coboară-n zăpadă, icnesc din copite,
Peste cer, peste noapte, peste nea, peste lume
Caii mei, umbre verzi prelungite.

Coama lungă le-o mângâi, crupa lină și spatele,
Mângâierile mele se fac hățuri, înham,
Oh, riscanta mea sanie nici n-atinge zăpada,
Să-i îndemn versuri proprii declam.

Luna spune: Ia uite, sania-aceea cum singură
Zboară, poate-i lunatecă, aș putea-o ajuta,
Luna nu-mi vede caii, biata lună nu știe
Că demult au trecut peste ea.

Vântul spune: Ia uite, sania-aceea cum singură
Zboară parcă un vânt ar mâna-o cu zel,
Vântul nu-mi vede caii, vântul bietul nu știe
Că demult au trecut peste el.

Umbre verzi, caii mei noaptea-ntreagă alunecă,
Brusc, când dau primii zori se întorc pe pereți
Stau cuminți toată ziua adormiți și ridicoli
Și visând goane lungi prin nămeți...

Olane curbe

Olane curbe – ce fragilitate! –
Așteaptă spargerea
De ani, de decenii, de secole,
În timp ce generații de cocori
Își fac cu grijă cuiburile
În crăpături,
Își pun ouăle,
Ouăle se sparg
Puii zboară,
Dar olanele rămân,
Mai rămân
Să aștepte în visul urât
Alte generații
De fulgere, de grindini,
De păsări trecând:
Acoperiș sfărâmicos al lumii
Care nu speră decât
Să redevină pământ.

Simpozion

De jur împrejur
Substantive și verbe.
Copacii, mai înțelepți decât noi,
Reușeau să se bucure
De soare, de vânturi, de ploi,
De tot ce putea să-i dezmierde,
Fără să-ntrebe
De ce
Soarele trece,
Ploaia se pierde,
Albastră și verde
În bălți, pe pământ:
Albastru și verde
De când până când...

Turnul lui Joyce

Pe țărmul înalt,
În turnul lui Joyce,
Joyce
N-a stat decât trei nopți,
Descrise, ce-i drept, în mai multe cărți,
Pe care
Vizitatorii nu au timp să le citească
(Și chiar dacă le-ar citi nu le-ar înțelege).
Oricum, ghidul le garantează
Că e un scriitor mare,
Fără să spună de ce și nici dacă
Această vizită le va folosi
La ceva.
Deci
Se uită la ceas,
Se fotografiază
Și pleacă.

De țărmul înalt,
De turnul lui Joyce
Marea se sparge întreagă.

Interior

Argint scorojit
Pe spatele bătrân al oglinzilor,
Nimfe și satiri sub tencuiala căzută
Susținută de îngeri obezi
Cu aripi prea mici
Ca să-i desprindă din zid.
Privește și-ncearcă să vezi
Cine pe cine ajută
Și cui să explici
Desueta tristețe-a gheparzilor
Declasați în pisici.

Arbori

Unii sunt galbeni,
Alții sunt roșii,
Iar cei mai curajoși
Încă verzi:

Axe ale lumii ascunse
Pe care poți să le vezi
Trecând dintr-un timp în altul
Fără să se clintească
Din pământul drapat
În odăjdii de frunze
Plutitoare pe ape.

Doamne, Tu care sameni
Toate ființele
Îmi spui că-i păcat
Să mă simt mai aproape
De arbori
Decât de oameni...

În umbră

În umbra de veci amăruie
A nukului eu am ales
Somnul din care să-mi suie
Sufletul înspre eres;

Să caute creanga de aur
În întunericul verde
Foșnind plutitor ca un plaur
Ce-n râul de-apoi se va pierde

Prin veacuri, decenii și anii
Cei morți ca și stinsele stele.
O, Eli, Eli, Lama Sabachthani,
Uitată în lumi paralele,

Unde aștept să mă văd
Umbră străină, stăpână,
Înaintând prin prăpăd
Cu creanga de aur în mână?...

Sub západá

Se spune că zăpada ține de cald.
Ține de cald?
Te simți bine sub nucul
În care te cățării?
Recunoști satul?
Cum toți sunt plecați
La căpșuni în Spania,
Satul pustiu e aproape asemenea
Celui din copilăria ta,
Doar cupola bisericii,
Învelită în tablă,
E mai urâtă.
Iarba va fi – o să vezi! –
La primăvară la fel.
Voi veni să te întreb
Dacă e adevărat că se aude cum crește...

Dizolvare

Dizolvarea înceată în ani,
Ca-ntr-un acid corosiv
Despre care la început credeam că-i o mare
Unde înotam cu plăcere,
Fără să-mi fie
Frică vreodată;

Dizolvare
Înceată,
Nu un accident, nu o deviere
Dintr-un regn într-altul, ci
Misterioasa, nesfârșita chimie
Căreia nu i te poți împotrivi
Pentru că nu o înțelegi.

Dar știi
Că singura apărare
Ar fi să ieși din mare
Și să mergi
Singur mai departe,
Cât mai departe,
Dar tot în moarte.

Dreptul la umbră

Nu adormi!
Mai agață-te cu genele de aerul treaz,
Nu te lăsa smuls de lângă mine
De apele umbroase ale somnului.
Nu mă părăsi,
Nu mă lăsa singură
Pe țărmul lucid.
În insuportabila lumină a insomniei
Unde nu ai nici măcar
Dreptul la umbră,
Pentru că umbra
E considerată un atentat
La singurătatea luminii.

Oglinda-n oglindă

Ce fel de oglindă e asta
În fața căreia mă așez,
Privind cu lăcomie,
În apele ei vălurite de milă,
Figuri îngrămădite,
Descompuse de spaimă,
Trecând grăbite pe sub privirile mele,
Fără să-mi dea măcar răgazul
Să mă caut și să nu mă gălesc
Printre ele,
Ca să fiu sigură că nu exist,
Ci doar privesc
Cum se perindă
Tot acest haos de lumi paralele
Revărsate în mine
Ca-ntr-o oglindă.

Facebook

Fraze și gesturi galopând,
Imagini
Amestecându-și coamele și copitele
Într-o încheștare care poate fi
Trântă sau îmbrățișare.
Contează doar ritmul delirului,
Gâfâind, încercând să revină,
Dar împins din urmă
De alte mesaje
Isterice,
Cu cât mai lipsite de sens
Cu atât mai grăbite...

Mesajul

Mesajul indescifrabil
Din care înțeleg doar
Că e un mesaj
Sau un crez.
Încerc să-l descifrez
Fără să știu măcar
Dacă îmi este adresat mie
Sau, dimpotrivă,
E un vers
Al meu din copilărie,
Un nimb,
Care s-a șters
Necitit
Între timp.

Râul cu un singur mal

Moartea pe malul căreia stau
E numai o clipă de întrerupere,
Cât să te hotărăști
Să intri cu picioarele în apa rece ca gheața
Și să pășești înghețat pe pietrele lunecoase
Până la celălalt mal.

Nu mi-e teamă de traversare
Mi-e teamă de clipa în care
Țărmul părăsit dispare-n aval
Ca și cum moartea ar fi un râu
Neînstare să aibă
Decât un singur mal.

Schițe

Aripi făcute din frunze
Clipind și foșnind
Sub legile fotosintezei,
Devorând lumina, și
Crescând din ea –

Doamne,
De ce nu vrei să recunoști
Că nu te-ai hotărât
Și continui să cauți
În secret,
Obsedat de perfecțiune,
Soluții,
Că îngerii sunt schițe neterminate
De plante
Căroră n-ai apucat să le pui
Rădăcini în pământ?

Nu singurătatea

Nu singurătatea
Mă înspăimântă,
Pe ea o visez
Și rar îmi apare
Precaut,
Miez
Al ființei care
Îmi cere să-l caut.

Ceea ce mă înspăimântă
E singurătatea-n mulțime,
Aglomerările rele
De ființe necunoscute-ntre ele
Și mai neînsemnate
Și mai fără chip
Decât firele de nisip
Care formează-un pustiu,
Decât picăturile
Care formează o mare,

Minuscule fiare
Strânse în haite
De ființe străine,
Indiferente unele altora
Și fiecare față de sine.

Reziduuri

Tot ce nu înțeleg
Rămâne în mine,
Reziduuri depuse în adânc
Pe care
Orice neliniște le răscolește
Și le înalță-n vârtejuri
De ninsoare inversă.

Apoi în troienele negre
Se cască inenarabile taine,
Asemenea monștrilor
Care-și deschid fălcile
Din nisipurile uitate
Pe fundul oceanelor.

Un joc

Dar dacă totul ar fi doar un joc
În care el se face că trece
Eu mă fac că rămân,
Dar el rămâne pe loc
În timp ce eu lunec
După vechea lui lege
Sub cerul bătrân.

Cu stele legate-ntre ele prin linii
Formând sensuri fixe, desene
Pe care-anotimpurile lumii le schimbă
Rotindu-le-n hora tot mai stinsă-a luminii
Și le-anunță cu semne viclene
Verdictul secret în noua lui limbă.

Ba sunt, ba nu sunt, ba e joc, ba e vis
Nu-nțeleg nici ce-a fost, nici ce, poate, urmează,
Speranța-i un biet paradis
Pierdut într-o metastază.
Dacă trec, voi mai fi,
Dacă trece dispar,
Numai el hotărăște:
Sub zodia mereu în zadar
A cozilor duble de pește.

De ce?

De ce mi-ar fi teamă? Oricum
Mor clipă de clipă pe drum.

Calea pe care mă porți
E din minuscule morți.

Celule apar și dispar
În mine și nu am habar.

Să fie la fel mai târziu,
După ce mor și înviu?

Dar, până atunci, cum bag de seamă
De ce și de cine mi-e teamă?

Overdozã

Oboseala, ca o boală mortală
Provenind din excesul de viață
Așa cum frunzele cad
De prea mult soare
Încă din august.
O supradoză de viață
Mă va împinge dincolo
În septembrie,
În somnul din care
Voi mai încerca să visez
Octombrie, Noiembrie, Decembrie...

Mândrămărie

Pridvor albastru
Mândrămărie,
Ca un pilastru
În veșnicie.

De subțiori
Ținând tăria,
Fără de nori
Mândrămăria.

Greieri și rouă,
Lapte-n ulcică,
Cuib viu cu ouă
De rândunică,

Miros de fum,
Pânză de ii,
Cirezi pe drum,
Mândrămării.

Sărac și drag,
Nu mai învie
Satul iobag,
Mândrămărie...

Parnas

Ce amestec de zei
Care-și treceau unii altora
Credincioșii,
Acele ființe fericite
Al căror nume înseamnă
„Cei care cred“!
În timp ce zeii nefericiți
Nu reușeau să se hotărască
Spre ce să ridice
Povara de suflete atârnată de ei
Ca de niște ramuri
Producătoare de fructe
De care nu au nevoie...

Întrebare

Aripi și gheare,
Ciocuri în cer:
Ce sunt în stare
Să dau, să cer?

Aripi sau gheare
În ierbi, în nori?
O întrebare
Adeseori

Rostogolită
La întâmplare
Ca-ntr-o ispită:
Aripi sau gheare?

Îngeri de buzunar

Atâția poeți,
Cu pantofi, cu cravate,
Cu țigări și agende-ncărcate,
Cu obsesii, cu invidii mai ales,
Dar și – ce ciudat! –
Cu îngerii de buzunar
Care cad
Când vor să scoată batista,
Ca niște litere care
Se risipesc în zadar,
Dar înșirate cuminte,
Transcrise pe curat,
Ar putea forma cuvinte.

Examen

Cărunte-aureole moi și sure,
Nor turbure de bucle, neguri crețe,
Șuvițe lungi de fum pe frunți obscure
Descoperite crud și cu tristețe

Și somnul întrerupt de oboseală,
Coșmare putrezind prea multa viață,
În fond, o repetiție generală,
Căci, iată, moartea însăși se învață

Și-naintăm cu toții spre-un examen
Pe care numai geniile nu-l trec.

Ai milă, Doamne, de sărmanii oameni,
Premianți ai tainei ce o sameni
În locul luminat și cu verdeață
Pe care nu îl înțeleg.

Insectar

De când mă știu am oroare
De insectare,

De fluturii prinși în ace
Lângă libelule și răgace.

Și totuși, ce altceva fac
De o jumătate de veac

Decât să alerg după vorbele vii
Pentru a le prinde în gămălii,

Pentru a le înfige penița în spate
Între literele înaripate,

Ca să le fixez prosteste pe pagină
Ca-ntr-un cimitir în paragină?

O clepsidră fără nisip

O clepsidră fără nisip,
O formă fără fond,
Făcându-se că măsoară
Ceva ce nu există,
Dându-se peste cap
Din când în când
Ca să poată picura,
Dintr-o parte în alta,
Neantul.

Viol

Ei toți știu cum mă cheamă,
Numele meu
Li se aprinde pofcios în pupile,
Se apropie de mine,
Mă cercetează,
Mi se mișcă pe față, pe piele,
Propriul meu nume
Se târăște pe mine,
Mă gustă,
Apoi brusc plictisit se retrage,
Se stinge
În ochii trecând mai departe,
Sătui și disprețuitori,
Ca după un viol.

Mesteacăn

Incendiu verde despletit de vânt
La capul dinspre cer al lumânării
Crescută cu mirare din pământ
În timp ce-n jur i se închină merii

Nedumeriți de strania-nrudire
Cu prea înaltul înger vegetal:
Mireasă poate, mai degrabă mire,
Umbrei, pereche albă și rival.

Apoi din frunze așternând covoare
Toamna îi face verdele lumini,
Iubirea le-o preschimbă în lingoare
Și-ntoarce seva-n sângele divin.

Ca niște păsări

C
a niște păsări, chiar ca niște păsări,
Frunzele roșii planează
Fără să-și miște aripele
Prin aerul ud,
În această amiază
Cu gânduri ascunse.
Aud
Timpul scârțâind ca un scripete
Ce ridică și sfâșie clipele,
Sau poate sunt țipete
Scoase de frunze...

Printre clipe

Ca floarea tăiată
Cu petale-aripe
Ți-amintești cum cădeai
Printre clipe?

Și clipele cum
Se dădeau la o parte
Să te-ajute s-ajungi
În adâncul din carte,

Unde stelele moarte
Se transformă-n poeme
Și nu e târziu,
Și nu e devreme

Să pierzi veșnicia,
Să renunți și să ierți.
Ți-amintești în tunicul
Dintre coperti?

Sonet

... Și va fi iarnă, voi veți fi compost,
Voi, aripi noi acum ale pădurii,
Vântul va bate peste voi injurii
Ca singură dovadă că ați fost.

Albul va travesti lucrarea urii
Și îi va da în moarte adăpost,
Fulgere vechi vor trece fără rost
Stingându-se pe cerul negru-al gurii.

Chiar dacă știu că trecerea e lege
Egală pentru toți și va veni
Clipa din care totul va renaște,

Vă plâng, dragi frunze, ca pe niște moaște
Ale splendorii-nscrise – alibi –
Pe hoitul putrezit al unui rege.

Orologiul fără ore

Îi scosese ră orologiului orele
Așa cum poți scoate
Ochii unui animal
Ca să nu mai vadă.
În locul celor 12 cifre
Se aflau acum doar
12 găuri negre ale universului
Prin care
Puteai să zărești marele
Infern al mașinării,
Unealta
Continuând să învârtă
Arătătoarele
Ce pipăiau orbește cadranul
De la o gaură la alta,
Fără să știe ce arată.

Fără să știe că arată
Un timp numit *Niciodată*.

Cuprins

Alb pe alb	4
Timpuri	6
Nostalgia paradisului	8
Ș.a.m.d.	10
Pauză de scris	12
Eretic	14
Din oglinzi	16
Flux	18
Unu	20
Ce oră frumoasă	22
Pe terasa cofetăriei	24
Boala	26
Biserică translată	28
Într-o rană	30
Limbi diferite	32
Asemănare	34
Icoană verde	36
Film mut	38
Mi-a fost frică	40
Mai departe	42
În anul acela	44
Mereu condusă	46
Rețea	48
Caii mei	50
Olane curbe	52
Simpozion	54
Turnul lui Joyce	56
Interior	58

Arbori | 60
În umbră | 62
Sub zăpadă | 64
Dizolvare | 66
Dreptul la umbră | 68
Oglinda-n oglindă | 70
Facebook | 72
Mesajul | 74
Râul cu un singur mal | 76
Schițe | 78
Nu singurătatea | 80
Reziduuri | 82
Un joc | 84
De ce? | 86
Overdoză | 88
Mândrămărie | 90
Parnas | 92
Întrebare | 94
Îngeri de buzunar | 96
Examen | 98
Insectar | 100
O clepsidră fără nisip | 102
Viol | 104
Mesteacăn | 106
Ca niște păsări | 108
Printre clipe | 110
Sonet | 112
Orologiul fără ore | 114